

Det talte ord gælder

Spørgsmål AE:

Hvordan vil ministeren sikre velfærden for børn, unge, ældre og udsatte grupper i kommunerne, set i lyset af den bebudede nulvækst i kommunerne i 2011-13, som indebærer milliardbesparelser?

Svar:

Indledningsvis vil jeg gerne gøre det klart, at finansministerens udmelding om nulvækst gælder for det offentlige under ét. Hvilken betydning, målet om nulvækst konkret vil få for kommunerne, er ikke klart endnu, da de økonomiske rammer for kommunerne som bekendt først fastlægges ved økonomiforhandlingerne i juni.

Derudover er jeg simpelthen ikke enig i spørgerens præmis om, at nulvækst nødvendigvis vil medføre besparelser i kommunerne. Nulvækst vil i givet fald betyde, at kommunernes nuværende udgiftsniveau, som i parentes bemærket er historisk højt, vil blive reguleret i forhold til den almindelige pris- og lønudvikling.

Hvis der bliver tale om nulvækst, vil kommunerne altså have mulighed for at opretholde et uændret antal ansatte og vil kunne indkøbe den samme mængde af varer og ydelser, som de kan i dag.

Derudover er udgiftsvækst jo ikke kommunernes eneste mulighed for at opretholde og forbedre den service, de yder borgerne. Regeringen og KL har allerede i 2008 aftalt, at der i perioden 2009-13 skal frigøres i alt 5 mia. kr. til borgernær service – der er altså tale om penge, som bliver i kommunerne og kan anvendes til velfærdsydelser.

De penge skal blandt andet findes ved hjælp af digitalisering, lavere sygefravær, afbureaukratisering og effektivisering. Regeringen har allerede fremlagt afbureaukratiseringsinitiativer, som frigør mindst 0,5 mia. kr. i 2010, og KL har forpligtet sig til at frigøre 1,5 mia. kr. i løbet af 2009 og 2010.

Det er naturligvis ikke nogen nem opgave. Men der er et potentiale i kommunerne, som kan frigøres, hvis de lærer af hinandens gode eksempler og effektive løsninger inden for fx administrative fællesskaber, drift af daginstitutioner og gode madordninger til ældre.

I sidste ende er det dog op til hver enkelt kommunalbestyrelse at fastlægge serviceniveauet for de forskellige velfærdsydelser. Hver kommune har sine egne demografiske, økonomiske og politiske vilkår, og det er kommunalbestyrelsernes opgave at prioritere midlerne mellem de forskellige serviceområder.

Det kan selvsagt betyde, at der skal spares på nogle områder, mens andre skal tilføres ressourcer. Kommunerne skal være klar til at reagere på ændringer i deres vilkår, fx pga. den demografiske udvikling, og prioritere derefter.

Afslutningsvis vil jeg gerne slå helt fast, at nulvækst altså ikke er det samme som besparelser. Og nulvækst betyder derfor ikke automatisk, at der skal spares på velfærden til vores børn, ældre og de udsatte grupper.

Spørgsmål AF:

Ministeren bedes redegøre for, hvor ministeren vil finde besparelserne på socialområdet, som konsekvens

af at finansministeren ved fremlæggelsen af konvergensprogrammet har bebudet, at alle ministre skal spare?

Svar:

Jeg synes ikke, at det er helt klart, hvad der egentlig spørges til.

Hvis det drejer sig om den kommunale økonomi, så vil jeg mene, at svaret på det forrige spørgsmål er dækkende.

Hvad de statslige driftsudgifter angår, arbejder vi naturligvis i de statslige myndigheder, ligesom i kommunerne, på at effektivisere arbejdsgange og indkøb, udnytte mulighederne i digitalisering osv., så vi kan få mere for pengene, og samtidig yde den samme, eller måske endda en bedre service over for borgerne.

Herudover er der i lyset af finanskrisen behov for en ekstra indsats for at genskabe balancen på de offentlige finanser.

Heraf følger regeringens mål om at holde det offentlige forbrug i ro for kommunerne, regionerne og staten under ét.

De konkrete rammer vil for kommunernes og regionernes vedkommende blive fastlagt under økonomiforhandlingerne i juni.

De statslige prioriteringer og tiltag er i øjeblikket ved at blive fastlagt, og vil fremgå af finanslovsforslaget for 2011.

Jeg kan derfor endnu ikke sige noget om regeringens økonomiske prioriteringer på socialområdet.